

azáltal szenvedett, hogy a termelőnél lefizetett előleg vagy foglaló reá nézve, vevőjének szerződészegése folytán jogilag és tényleg elveszett, illetve, hogy az ügylettel kapcsolatban, indokoltan felmerült egyéb kiadásai kárba veszttek.

Ennyiben tehát a felülvizsgálati kérelemnek helyt adni és a követelés eme részének alapját megállapítani kellett.

Kívánatos, hogy a Kuria szabatos állásfoglalása a jogász köztudatba menjen át, amely ezen a területen nem mentesült az elnagyolás veszélyétől.

B. S.

Kártérítés és a meteorológiai intézet. 1925-ben dönt el egy az 1918. évben indult kártérítési per, amelynek az volt a tárgya, hogy a szerződésileg kötelezett budapesti nagykereskedő 48 órát késlekedett a kosarak vasuton leküldésével s minthogy időközben nagymérvű esőzések voltak a birtokon, a viszonykeresettel fellépő alperest a paradicsom értékesítési lehetőségének elmaradása folytán tetemes kár érte. A hét évi perlekedés alatt a bíróságok a tanuknak egész légióját hallgatták ki arra vonatkozólag, hogy valóban késlekedett-e a kereskedő felperes a kosarak elküldésével és megrothadt-e közben a paradicsom. Végül a budapesti kir. törvényszék, mint fellebbezési bíróság a meteorológiai intézetet kereste meg annak közlése végett, hogy mennyi volt a csapadék a T.-pusztához legközelebb eső állomáson s a beérkezett adatokból megállapítván, hogy a paradicsom rothadása már az értékesítési szerződés megkötésekor megkezdődhetett, alperes pedig elhallgatta felperes előtt, hogy birtokán már nagy esőzések vannak: ennélfogva a kártérítési viszonykeresetet elutasította.

F. P.

„A csődkéres nem behajtási eszköz.“ Ez a nézete a budapesti kir. törvényszék csődtanácsában működő egyik igen képzett s igen energikus bírónak s ezzel az indokolással tagadta meg a hitelező és adós közös egyetértésével kért halasztás megadását, amire pedig évtizedek óta szokásos jegyzőkönyvi blanketták hevernek a jegyzőkönyvvezető asztalán. „A csődbíróság nem arra való, hogy olcsó behajtási módszerként szerepeljen.“

Mi illő tisztelettel bár, de némi ellenvetéseket kívánunk ezzel a nézettel szemben hangoztatni.

Elismerjük, dogmatica aligha lehet kétségbevonni annak a szemléletnek a legalitását, amely a csődkéresben nem lát s nem akar egyebet látni, mint egy hitelező fellépését, a csőd megnyitása céljából. Ebből a nézőszögből szinte altruisztikusnak tűnik fel a csődkerő hitelező szerepe, aki nem a saját önös érdekében lép a porondra, hanem az összhitelezők lovagjaként vagy legalább is a közösség egyetemes érdekeiért: megakadályozni a vagyonbukott további garázdálkodását, egyes hitelezők soronkívüli kielégítését, a vagyontömeg további züllesztését, hogy azután a csődtömeg aránylagosan jusson — hogy is mondjuk — a csődhitelezőknek. Szinte tiszteletreméltó annak a hitelezőnek a kiállása, aki nem